

HORROR

POSEDLOST

LEE MOUNTFORD

POSEDLOST

POSSESSION

Copyright © 2021 by Lee Mountford

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Lichtenberg, 2025 Cover ©

DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5569-1 (pdf)

POSEDLOST

LEE MOUNTFORD

přeložila Lenka Lichtenberg

F**B****S**

KAPITOLA PRVNÍ

V místnosti byla tma. Černočerná. A zima.

Sarah Pearsonová seděla se zkříženýma nohama na kamenné podlaze a navzdory několika vrstvám oblečení pomalu přestávala cítit zadnici.

Měla na sobě flísovou bundu, lehký svetřík, nátělník, džíny a tenisky. Ledově chladný vzduch ji štípal do tváří i na rukou – prostě všude, kde zůstala kůže odhalená. Všechny nepříjemnosti ale musela potlačit a soustředit se – snažila se využít schopnosti, jimiž byla podle otce Janoše nyní obdařena.

Schopnosti, které získala v domě Perronových.

Nacházela se na horním poschodí Chillinghamského hradu, staré, středověké pevnosti na severu Anglie.

Přesněji v hrabství Northumberland – v tom samém hrabství, kde se nacházel i dům, který loni zdědila a který jí navždy změnil život.

Ne, on ho zničil.

Temnou ložnici osvětlovaly pouze sporé měsíční paprsky pronikající škvírami mezi těžkými závěsy na oknech. Neslyšela nic než svůj vlastní dech; trochu rychlejší, než by si přála. Seděla zde už téměř čtvrt hodiny a pořád čekala, co se stane.

Uklidňovala se kontrolou vlastního těla, snažila se zaznamenat jakoukoliv změnu v pocitech nebo vnímání. Od uzavření ďáblových dveří to byla už třetí expedice s výzkumným týmem, ale se zážitky v domě Perronových zatím žádná nesnesla srovnání.

Přece jenom však byla nyní zkušenější, cítila například sotva postřehnutelné mrazení v břiše, kdykoliv se měla setkat s nějakým duchem. Od chvíle, kdy dorazili na Chillinghamský hrad, však vůbec nic takového nevnímala a jediné mrazení zalézající do morku kostí jí způsoboval všudypřítomný chlad.

Ložnice působila idylicky; holé, kamenné stěny vymalované na bílo a dřevěný strop z odkrytých střešních trámů. Pod manželskou postelí s prostým bílým povlečením a polštáři ležel na kamenné podlaze velký koberec s květinovým vzorem. Pod jedním z menších oken byl dokonce přistaven psací stůl. Na stěnách visely obrazy – většinou malby a staré fotografie místních pamětihodností. Pokoj měl také vlastní krb, v němž se tu noc, stejně jako ve všech ostatních místnostech na hradě – s výjimkou toho v obývacím pokoji, kde si tým zřídil operační základnu – nezatápělo.

Sarah sebou najednou trhla. Z vysílačky, kterou držela v levé ruce, se nejprve ozvalo praskání a pak hlas Davida Rittera.

„Děje se něco?“

„Nic,“ odpověděla. Zbytek týmu ji sledoval přes kameru namontovanou v pokoji. Kamery však nedokázaly zachytit, co Sarah cítí ani co vnímá. Právě *proto* ji sledovali: potřebovali lépe porozumět jejím schopnostem.

Alespoň to byl podle ní skutečný důvod, proč je sem všechny církev poslala. Žádné z těch míst očividně nebylo pekelnou branou. Ani jedno se nepodobalo domu Perrokových. Ode dne, kdy ve svém nyní už opuštěném domově nechala provést exorcismus, onen spalující žár na kůži nikdy nepocítila.

„Dobře,“ řekl David, „dáme tomu ještě deset minut a pak se přesuneme do jiné místnosti.“

„Fajn,“ odvětila Sarah. Chtěla dodat ještě něco dalšího, protože těch pár slov, která s Davidem prohodila, pomohlo prolomit ticho, jež na ni útočilo ze všech stran.

Nesnášela čekání.

Na všech místech, která dosud navštívili, zaznamenali dílčí úspěchy. Ukázalo se, že Sarah přitahuje duchy jako maják v mlhách posmrtného života. Žádné ze setkání naštěstí nebylo nebezpečné, ale i tak vždy vyvolalo pořádné pozdvižení. Ani po všech těch hrůzách, jež zažila v domě Perronových, si na svůj nový způsob života a na své nové poslání, pokud se to tak dalo nazvat, nedokázala zvyknout.

Dalším důvodem, proč chtěla s Davidem mluvit, byla snaha prolomit ledy – a nešlo jen o něj, ale o *celý* tým, až na

otce Jánoše... a možná Ralpa. Nemohla jim to samozřejmě zazlívát, ale od chvíle, kdy pobodala Jenn, se jí celé tři měsíce ostentativně stranili.

A navíc kvůli ní zemřel Jamie, i když to nebylo přímo její rukou.

Tenkrát nebyla sama sebou a neměla vládu nad vlastním jednáním. Byla posedlá, jednou nohou v pekle, a jen o vlásek unikla tomu, aby se stala klíčem ke zkáze světa.

Clavis.

To, co si o sobě a své minulosti myslela, se ukázalo jako lež. Její otec ve skutečnosti nebyl jejím biologickým otcem. Byla dcerou Marcuse Blackwatera, muže zodpovědného za masakr v domě Perronových v roce 1982. Její pokrevní linie jí dodávala na výjimečnosti, přestože ona sama to tak nevnímala. Připadala si prokletá. Vzala si do hlavy, že je její krev nečistá. Neustále s tou představou bojovala.

Právě kvůli její nečisté krvi se situace v domě Perronových vymkla kontrole.

Sarah začala být posedlá a jednala pod vlivem zlovolných sil. Naštěstí se podařilo na poslední chvíli dokončit rituál *Claude Ianua*, uzavřít ďáblovy dveře a skutečná Sarah se mohla vrátit. Ale přinesla si s sebou určitý dar citlivosti k projevům záhrobí – s darem, který se teprve snažila pochopit a naučit využívat.

Uběhla další čtvrthodinka, aniž by se cokoliv stalo. Nakonec se sama rozhodla hlídkování ukončit a pozvedla vysílačku k ústům.

„Myslím, že už to tady zabalíme,“ řekla. „Stejně potřebuju na záchod.“

„Chápu,“ odpověděl David, ale dál to nerozváděl.

Sarah vstala a protáhla si záda, po dlouhém a nehybném sezení v tureckém sedu měla odkrvené nohy. Otočila se a zamířila ke dveřím. Jakmile však vzala za kliku, ucítila v břiše... zvláštní pocit.

Sotva znatelné, ale nepopíratelné chvění vyzařující v mrazivých vlnách z jejího těla. Něco podobného pocítila nejen na dvou předchozích místech, ale i v každodenním životě, když spatřila, jak ji ze stínů pozorují přízračné postavy, nebo když se poblíž některých lidí vznášely jakési temné obláčky. Ještě všemu nerozuměla, ale intenzivně se tomu snažila přijít na kloub.

„Haló?“ zvolala do temnoty. Vysílačka znovu zapraskala.

„Sarah? Vidíte něco?“ zeptal se David. Kamera byla vybavená mikrofonem, takže ji slyšeli i ostatní. Otázku přešla a místo toho se zaměřila na mrazení v břiše.

Za dveřmi zaslechla vrznutí, zvuk připomínající škobrtnutí na uvolněné parketě. Rozbušilo se jí srdce a mrazení v břiše zesílilo.

Něco tam je.

Tiché, chraplavé sténání její podezření jen potvrdilo.

KAPITOLA DRUHÁ

„Sarah?“ zopakoval David do vysílačky.

Na monitoru počítače sledoval přímý přenos z ložnice na horním poschodí. Viděl, jak Sarah stojí s uchem přitisknutým ke dveřím a zřejmě naslouchá zvukům za nimi.

Ale neodpovídala.

„Slyší mě vůbec?“ obrátil se na George Daltona, který seděl vedle něj.

„Myslím, že by měla,“ řekl George. „Nejspíš ji prostě něco zaujalo.“

„Slyšíte nebo vidíte něco v místnosti?“

Po pár kliknutí na klávesnici se obraz přepnul na chodbu před ložnicí. David a George, stejně jako Ann Tateová, Ralph Cobin a otec Luca Jánoš, kteří stáli přímo za Davidem, monitor doslova hypnotizovali.

„Nic tam neslyším,“ odvětil George. Měl nasazená sluchátka, aby zaznamenal i zvuky, které by reproduktory na laptopu nedokázaly dobře přenášet. Tým pobýval v jednom z obývacích pokojů v přízemí. Zdi zde byly z holého kamene a ve velkém krbu hořel oheň, z něhož sálalo obстойné teplo. Téměř celou plochu stěn zakrývala poněkud nesourodá změť obrazů různých velikostí a tvarů. Ale podle Davida měla své kouzlo.

Chillinghamský hrad, dýchající historií, s kamennými zdmi, vysokými okny a krby v každé místnosti, mu v mnoha ohledech připomínal dům Perronových. Obě stavby byly přibližně stejně staré, avšak Chillingham se samozřejmě nedal velikostí srovnávat – byl nejméně dvakrát větší než dům patřící Sarah.

Chillinghamský hrad byl rovněž velice dobře znám v kruzích zabývajících se paranormálními jevy, v tomto ohledu patřil k nejaktivnějším místům v zemi. Po chodbách údajně bloumaly celé zástupy duchů, například dětský přízrak nebo duch hraběnky z Berkeleyy.

Za poslední tři měsíce to bylo již třetí místo, které měli prozkoumat. Na všech údajně strašilo a tým dostal za úkol zjistit, jestli se náhodou nejedná o ďáblovy dveře. Ve skutečnosti jen vešli dovnitř a sledovali, jestli dokáže Sarah něco vycítit. David nabyl dojmu, že on i jeho tým tam byli jaksi nadbyteční. Ale přišlo mu zajímavé pozorovat, jak se Sarah s nově nabytými schopnostmi pomalu sžívá. Všude, kam je poslali, něco zažil, ale zároveň moc dobře věděl, že to bylo jen díky tomu, že Sarah tyhle síly probouzela.

Tušil, že k něčemu dojde také dnes v noci na Chillinghamském hradě; na každé takové zkušenosti dokázal

najít něco cenného – i když se cítil poněkud odsunutý stranou – a pak se všichni vrátí ke svým vlastním životům, dokud je znovu nepovolají na další místo. Během té doby nebude se Sarah v žádném kontaktu.

Nikdo z nich.

Ale nebyla to její vina.

Tu noc, co ji odvedla policie, se všem se slzami v očích omluvila. A znovu se jim omluvila během setkání před první výzkumnou expedicí pod záštitou církve – Sarah se jako zázrakem vyhnula odsouzení a vězení. Nůž, kterým bodla Jenn, se údajně ztratil a u některých získaných důkazů došlo příhodně ke kontaminaci.

David si její omluvy cenil a rozumově si uvědomoval, že ji opravdu myslela upřímně. *Ve skutečnosti* to nebyla Sarah, kdo zabil Jenn. Nemohla ani za to, jak hrůzostrašným způsobem zemřel Jamie.

Ale nemohl dostat z hlavy vzpomínku na to, jak Jenn překvapeně vyvalila oči, když si postupně začala uvědomovat, co se stalo, pak se v temném sklepení sesula na podlahu a v nastalém zmatku vykrvácela.

A nejvíc mu samozřejmě utkvěl v paměti výraz naprosté blaženosti, který Sarah opanoval tvář, když naplňovala vůli démonických sil. I když mu rozum tvrdil opak, měl potíže tuhle ženu odlišit od té, co se jim později v slzách omlouvala.

„Otvírá dveře,“ řekl otec Jánoš a naklonil se nad ostatní, aby lépe viděl na monitor.

Na kamerovém záběru z chodby se pomalu otevíraly dveře. Sarah vystrčila hlavu ze dveří a rozhledla se nalevo i napravo. Z reproduktorů se ozval její hlas.

„Haló?“

David soustředěně sledoval video, snažil se zachytit sebemenší pohyb, který by naznačoval, že tam s ní na chodbě něco je.

Sarah s rukou přiloženou na břicho opatrně vyšla z ložnice. David si všiml, že její pozornost upoutalo něco na druhém konci chodby. Pak ztuhla.

„Kdo...jsi?“

KAPITOLA TŘETÍ

Sarah se zarazil v hrdle dech. Chodba byla spoře osvětlená, a přesto dokázala na jejím konci rozeznat postavu ponořenou do stínů.

Bylo to dítě – chlapec v pokročilém stádiu rozkladu. Jediné oko se mu třpytilo jako mince v temnotě. Spatřila také jeho čelist, holou lebku s úsměvem kostlivce jen zčásti pokrytou seschlou kůží.

Stál tam nehybně v prostých, ošuntělých šatech: šedých kraťasech a potrhané, špinavé, kdysi bílé košili. Mrazení v břiše Sarah výrazně zesílilo, teď už bylo naprosto nepopíratelné.

Při pohledu na dítě ve stínech zapochybovala, že si na vídání mrtvých někdy dokáže zvyknout.

„Slyšíš mě?“ zeptala se.

Chlapec na ni jen zíral a odpovědi se nedočkala. Popošla o pár kroků a pak zaslechla, jak zasténal. Jako kdyby měl bolesti.

„Jsi v pořádku?“

Byla to neskutečně hloupá otázka a Sarah omluvně zamrkala, hned jak ji položila. *Samozřejmě že není v pořádku. Je mrtvý.*

„Ty... mě... vidíš?“ zazněl v prostoru hlas. Přiškrčený, a navíc s ozvěnou, přicházel ve směru od chlapce, ačkoliv se jeho čelist ani nepohnula.

Sarah přikývla a pomalu kráčela k němu.

„Vidím,“ odvětila. „A ty mě taky vidíš?“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Já... tě... slyším.“

Sarah na okamžik znejistěla a zastavila se, ale pak k němu přistoupila ještě o krok blíž. Po odchodu z domu Perronových spatřila duchy na mnoha místech, ale ještě nikdy s nimi nemluvila. „Co vidíš?“ zeptala se.

Chlapec se na chvíli odmlčel. „*Temnotu, přibližuje se ke mně. To... to jsi ty? Jsi ve tmě?*“

Temnotu? Takhle ji vidí?

„Myslím, že ne,“ řekla. „Ale neublížím ti.“

Neodpověděl. Nevěděla, co přesně má dělat, ale rozhodla se ještě o kousek přiblížit s nadějí, že se k ní David a ostatní nepokusí znovu promluvit, protože by mohli chlapce vystrašit. Vysílačka naštěstí mlčela.

„Víš, kde jsi?“ zeptala se Sarah. *Ví vůbec, kdo je?*

Chlapec zavrtěl hlavou, přičemž na krátký okamžik odhalil větší část svého obličeje. Místo nosu měl jen díru v šedé kůži a místo pravého oka prázdný důlek.

Pohled na toho chudáčka s ní vnitřně otrásl, ale zároveň jí ho bylo líto. *Příšerný způsob existence.*

„Nacházíš se na Chillinghamském hradě,“ řekla. „Slyšel jsi o něm někdy? Bydlel jsi tu?“

Znovu se na chvíli odmlčel a pak řekl: „*Já... si to nepamatuju.*“

„A co si pamatuješ?“

„*Nic. Nepamatuju si... nic.*“

„Něco si určitě pamatovat musíš,“ naléhala na něj Sarah co nejmilejším a nejlaskavějším tónem. „A co třeba teď, před chvílí..., co jsi dělal předtím, než jsi přišel sem na chodbu?“

„*Já... nevím.*“ Zněl smutně. Téměř vystrašeně. „*Prosím, neublížíte mi.*“

Sarah se překvapeně zarazila. „Neublízím ti,“ řekla. „Nikdy bych ti neublížila.“

„*Nechte mě na pokoji. Prosím. Běžte pryč!*“ Najednou zněl zoufale.

„Proč? Nemáš důvod se mě bát.“ Sarah byla zmatená. Proč se jeho postoj tak náhle změnil?

„*Teď... už vás v té tmě vidím,*“ špitl chlapec o poznání vyděšeněji. „*Něco tam s vámi je.*“

To Sarah poněkud zaskočilo. Rozhlédla se kolem sebe, ale nikoho nespatriila. Na chodbě stáli jen oni dva. „Nikdo jiný tu není,“ řekla.

Ale když se k němu otočila, chlapec zmizel. Mrazení v břiše jako lusknutím prstů ustalo a Sarah naplnil pocit prázdnoty a osamění.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Paprsky úsvitu se prodíraly temnotou a obloha se rozhořela ohnivými barvami.

Zatímco ostatní členové týmu nakládali vybavení do vozů, otec Luca Jánoš postával venku se Sarah. Kněz na ostatních viděl, že jsou trochu zklamaní, protože se jim nepodařilo získat žádné přesvědčivé důkazy. Jediné, co měli, byl videozáznam, na kterém Sarah mluví do prázdného prostoru. Ona sama si však pamatovala něco úplně jiného.

A ten zážitek ji zjevně znepokojoval.

Na druhé straně to byl další důkaz jejích schopností, což církevní radu určitě potěší.

Luca a Sarah pohlédli na Chillinghamský hrad. Rozhodně dělal čest svému jménu, byl to nefalšovaný hrad s cimbuřím a mohutnými rohovými věžemi vystupujícími o celé

jedno patro nad hlavní část budovy. Na pozadí jantarově zbarvené oblohy vypadal opravdu působivě.

Luca si dělal o Sarah starosti. Nedalo se říct, že by ji dům Perronových úplně zlomil, ale určitě jí zanechal těžký šrám na duši. Vina, kterou nesla, si vybírala svou daň i na jejím vzhledu; její charakteristické, zářivě modré oči vypadaly povětšinou unaveně.

„Jak se cítíte?“ zeptal se a přitáhl si kabát těsněji k tělu. Na kůži pod košilí ucítil ledový dotek malého kovového křížku, který nosil pověšený na krku. Chlad noci se s postupujícím ránem pomalu vytrácel, ale se svým odchodem nijak nespěchal a okolní vzduch byl stále mrazivý.

Sarah se nad tou otázkou zamyslela. „V pohodě,“ odvětila nepřítomně.

Luca se zasmál. „*V pohodě?* Vážně to někdo někdy myslí vážně? Podle mě tím lidé chtějí říct: *V pohodě nejsem, ale neptejte se mě na to.*“

Sarah se malinko ušklíbla. „No tak se mě na to neptejte.“

Vrhla pohled na Davida a ostatní a zatvářila se poněkud nešťastně.

„Oni se s tím nějak srovnají,“ řekl.

„Vážně? A můžu to po tom, co jsem provedla, po nich vůbec chtít?“

„Už jsme to spolu probírali, Sarah. Vy jste nic neudělala. Vy jste byla...“

„Posedlá, já vím. Ale byla jsem to já, kdo vás všechny přivedl do domu. Lhala jsem o vážnosti celé situace. A ať už jsem byla posedlá, nebo ne, byla jsem to já, kdo ubodal Jenn...“ Hlas se jí na chvíli vytratil. „Pořád před sebou vidím její tvář. Jak byla před smrtí naprosto vyděšená.“

„Je mi moc líto, čím si procházíte, Sarah,“ řekl. „Opravdu. Ale pokud máte pocit, že to potřebujete nějak odčinit, i když si nemyslím, že máte co, pak se chopte příležitosti. To, na čem právě pracujeme, je nesmírně důležité.“

Sarah s povzdechem zavrtěla hlavou. „To těžko. Pořád jen pobíháme sem a tam a naháníme pár bezvýznamných duchů. Nic ani zdánlivě podobného domu Perronových jsme neobjevili, nebo snad ano? Co nám vlastně přinesl pobyt na Chillinghamském hradě? Rozhovor s duchem dítěte není zrovna přelomový objev. To, že duchové existují, už dávno víme. Začínám mít pocit, že si s námi církve jenom pohrává..., aby zjistila, čeho jsem doopravdy schopná.“

Luca by to, co právě řekla, velice rád popřel a ujistil ji o opaku, ale jednoduše nemohl. Myslel si totiž to samé. Jejich výzkum byl sice zajímavý, ale rozhodně nedosahoval úrovně, jakou očekával.

Také on nabyl dojmu, že církve jen zjišťuje, čeho všeho je Sarah schopná a k čemu všemu ji může využít. Bývala vždy hlavním diskusním tématem všech schůzek, na nichž podával hlášení.

„No aspoň jste na svobodě,“ namítl po krátké úvaze, co by jí tak mohl odpovědět.

„Nepřipadá vám zvláštní, že se ty důkazy ztratily?“ zeptala se s notnou dávkou sarkasmu. „A taky to, že se mého případu ujalo advokátní eso, které jsem nikdy předtím nepotkala. Církve mě z toho vysekala, otče, a oba to víme. A teď bych vám chtěla položit jednu otázku,“ otočila se k němu. „Bylo to, co udělali, správné?“

Luca se zamračil. „Co tím myslíte? Jste nevinná.“

„O tom by se dalo polemizovat. Církev očividně ovlivnila soudní proces. Zametla celou věc pod koberec, ale tady umřeli lidé, otče. A žádný další účastník těch událostí,“ ukázala ke zbytku skupiny, „ani nebyl předvolán k výpovědi. Jak je to možné?“

Luca mlčel. Také ho to trápilo.

„Takže,“ pokračovala Sarah. „Připadá vám to morálně správné? Bez ohledu na to, jestli věříte v moji vinu či nevinu, ‚ovlivnili‘ řadu lidí, aby se ten problém vyřešil. To je jistě nebezpečný precedens.“

Zvonění mobilu Lucu zachránilo před nutností odpovědět a v ten okamžik byl za to vděčný. Vytáhl telefon z kapsy a zjistil, že mu volá Turnbull, biskup z Newcastleu.

„Když dovolíte, musím ten hovor vzít,“ řekl se zdvořilým úsměvem.

„Už se shánějí po hlášení?“ ušklíbla se ironicky.

„Asi ano.“

Pak Luca odešel stranou a přijal hovor. „Biskupe Turnbulle, voláte právě ve správnou chvíli,“ řekl. „Zrovna jsme dokončili výzkum. Ale proč voláte tak brzy ráno? Nemohlo to počkat, až...“

„Luco, potřebujeme, abyste okamžitě přijel,“ řekl Turnbull. Z jeho tónu bylo jasné, že se nejedná o žádost, ale o příkaz.

„Kvůli hlášení?“ zeptal se Luca. „Nemůže to počkat? Pracovali jsme celou noc. Upřímně bych se nejdřív rád trochu vyspal. Myslel jsem, že schůzku máme naplánovanou na...“

„Luco,“ skočil mu znovu do řeči biskup, „o hlášení nejde. Máme problém a musíme se okamžitě sejít. Rada už zasedla, jak rychle sem můžete přijet?“

Lucovi poklesla čelist. *Co teď?* Zatoužil po možnosti cestovat časem. V tuto ranní dobu budou ale silnice našťěstí prázdné.

„Myslím, že mi to zabere něco přes hodinku,“ odpověděl. „O co jde? Proč ten spěch?“

„Prostě sem rychle přijedte,“ řekl biskup Turnbull. „Jakmile dorazíte, rada vás obeznámí se situací.“ A bez rozloučení hovor ukončil.

Lucovi z toho šla hlava kolem. Neměl nejmenší ponětí, čeho se ta schůzka může týkat. To, že mu biskup Turnbull nechtěl nic prozradit, mu přišlo podezřelé. Buď to bylo tak tajné, že o tom nesměl hovořit po telefonu, nebo ani on sám netušil, o co se jedná, a jen plnil příkazy nadřízených. V každém případě měl pocit, že to, co se od rady dozví, se mu ani v nejmenším nebude líbit.

KAPITOLA PÁTÁ

Sarah sledovala, jak otec Jánoš hovoří do telefonu.

Na to, aby cokoliv zaslechla, stál příliš daleko, ale z výrazu jeho tváře vytušila, že se něco děje. To v ní vzbudilo zvědavost. Ale pak její pozornost upoutal příchod zbytku skupiny – David, Ralph, Ann a George naložili dodávku a zamířili za ní. Připravila se na to, co teď nastane: trapné rozloučení.

Docházelo na něj po skončení každé výzkumné expedice. Ostatní nechtěli odejít bez rozloučení, a tak pár minut před odjezdem přišli ze zdvořilosti prohodit pár slov.

Prostě už odjeďte, pomyslela si. Ale neodjeli, a když David se zbytkem týmu v závěsu dorazil, Sarah se musela přinutit k úsměvu.

Věnoval jí podobně rozpačitý úsměv. „Všechno sbaleno,“ řekl.

„To ráda slyším,“ odvětila. „Mohla jsem vám pomoci.“

Zavrtěl hlavou. „To je v pohodě, vážně. Už to máme skvěle nacvičené, jedeme jako dobře promazaný stroj.“ Následoval tichý, neupřímný smích.

Sarah přikývla. „Aha. Asi bych vám při tom tady jen překážela.“

Neskrývaná jedovatost, s jakou to řekla, ji samotnou překvapila.

David trochu vyvalil oči. „Ne..., tak jsem to nemyslel. Já jen že...“

„Netrap se tím, Davide,“ řekla Sarah a zdvihla ruku. „Neurazila jsem se nebo tak něco, jen to blbě vyznělo. Co si myslíš o výzkumu?“

David pokrčil rameny. „V pohodě. Až na ten rozhovor s chlapcem jsme tentokrát nic nezaznamenali.“

Sarah všem pověděla, co spatřila. Všichni jí samozřejmě věřili, nikdo neměl důvod to zpochybňovat. „Ani na audio?“ zeptala se. „A co jeho hlas?“

George zavrtěl hlavou. „Ne, pokud vím, tak ne. Ale ještě si ten záznam pozorně pustím, jestli jsme něco nepřehlédli nebo nepřeslechli.“

„Dobře,“ řekla Sarah. Pak se odmlčela, protože nevěděla, co říct. Nakonec se ozval Ralph.

„A jak jsi ten výzkum vnímala ty?“ zeptal se. „Měla jsi nějaké další vjemy, nebo jen to mrazení?“

„Jenom to mrazení. Stejně jako v předchozích případech, jen o něco silnější,“ odvětila. „Ale tentokrát ten duch se mnou skutečně mluvil. I když...“

„Copak?“ zeptal se Ralph, když se Sarah odmlčela.

„Když jsem k tomu chlapci přicházela, říkal, že vidí, jak se k němu blíží temnota, nic víc. Navíc si nepamatoval,

kdo je, ani co se událo předtím, než se přede mnou zjevil. Bylo mi z toho smutno.“

„Možná šlo o opakující se zjevení?“ namítl David. „Kdykoliv se zjeví, prožívá to samé.“

„Možná,“ odvětila Sarah, „ale mluvil, a i když mě neviděl, uvědomoval si mou přítomnost. Komunikoval se mnou.“ Pokrčila rameny. „Kdo ví. Kéž bych pro něj mohla alespoň něco udělat. Přijde mi, že vždycky někam přijedeme, něco uvidíme a pak zas klidně odjedeme, aniž bychom *cokoliv* udělali.“

„A co čekáš?“ zeptala se Ann a složila paže na prsou. „Před třemi měsíci jsme se o něco pokusili, nepamatuješ se? A Jenn a Jamie skončili mrtví.“

David ji zdvižením ruky zarazil. „Ann, teď ne.“

„Zmlkni, Davide. Někdo to musí říct nahlas.“

„To je v pořádku,“ řekla Sarah. „Ann má právo říct svůj názor. Navíc, má pravdu. A já si to uvědomuju. Je mi to líto, moc mě mrzí všechno, k čemu tam došlo.“

„Tvoje lítost jim život nevrátí!“ odsekla Ann.

Sarah sklopila hlavu a zavrtěla hlavou. „Ne..., to nevrátí.“

Když Ann viděla, jak se Sarah vzdává bez boje, zmlkla. Sarah věděla, že Ann čekala další přihrávku na smeč, aby si na ní mohla vylít zlost. Ale Sarah jí k tomu nedala příležitost. Cítila, že nemá právo Ann oponovat – její hněv byl opodstatněný.

„Navíc,“ pokračovala Ann, „bychom ani *nic* z toho, co tady děláme, dělat neměli. Nemá smysl nás tahat po všech těch zatracených místech, kde straší. Zajímá je jenom ona.“ Ukázala prstem na Sarah. „My ostatní se jenom vezeme, ať už chceme, nebo nechceme.“

„To není fér,“ skočil jí do řeči Ralph. „Nikdo tě přece nenutí, abys tu zůstala, Ann.“

„Ale no tak!“ odsekla. „Nabídli nám za naše mlčení a spolupráci pořádnou kupu peněz. Takovou, jaká se neodmítá. Kupují si naše mlčení a to, že nebudeme dělat potíže.“

„Ale vždyť můžeš odmítnout, Ann,“ odvětil Ralph. „Pokud tě to tak žere, stačí říct ne.“

„Nebud' jak malej, Ralphe. Pokud je ochotná zaplatit takový prachy, je mi vcelku jasný, kam až je církev ochotná zajít, aby nás umlčela.“

„Ann,“ vložil se do toho David, „to je směšné. Mluvíme tady o církvi, ne o nějaké mafii.“

„Tím si nejsem tak jistá. Pokud jsou tak těžce na úrovni, jak to, že jsme ještě nikdy neviděli nikoho z těch, co rozdávají rozkazy? Komunikují jen s otcem Jánošem. Takže pokud nemají co skrývat, proč to tajnůstkaření?“

„To už je trochu přitažené za vlasy, nemyslíš?“ opáčil David. „Žádná velká konspirace se nekoná, Ann.“

„Ale normální to také není,“ oponoval George. „Davide, musíš uznat, že Ann má v něčem pravdu.“

Napjatou diskusi – po delší době jedinou delší komunikaci se Sarah – ukončil příchod otce Jánoše. Mračil se, až se mu na čele dělaly vrásky.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Sarah.

„Myslím, že ano,“ odvětil. „Ale musím už jít. Zavolali si mě kvůli něčemu důležitému.“

„Kvůli čemu?“ zeptal se David.

Otec Jánoš zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý. Ale doporučuju, abyste se všichni připravili. Mám pocit, že nás už brzy zase povolají do akce.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Luca kráčel jednou z přepychově zdobených chodeb katedrály v Newcastlu. Tuto majestátní budovu již v minulosti několikrát navštívil, ale nikdy tu nepobýval tak často jako za posledních pár měsíců a nikdy tak brzy ráno.

Procházel kolem úzkých, vysokých oken a nekonečné řady samostatně stojících soch významných osobností v různých pozicích a zvuk jeho kroků se rozléhal na dlážděné podlaze. Krémově bílé stěny dodávaly dlouhé chodbě s vysokým stropem lehkost a vzdušnost. Zatuchlý odér v prostoru částečně přebíjela nasládlá, dřevitá vůně kadiidla, ale netušil, odkud se linula.

Zanedlouho dorazil k cíli – do zasedací místnosti, kam si ho jako vždy předvolala tajemná sedmičlenná rada. Doposud neznal jménem ani jednoho jejího člena a to tajnůstkářství mu připadalo zvláštní a pořádně ho štvalo.

Takové krycí manévry byly podle něj zbytečné.

Jediný člověk, kterého na schůzkách znal, byl biskup Turnbull. Ten však do rady očividně nepatřil, i když by na to hodnost měl.

Dvoukřídle dveře, před nimiž Luca stanul, byly velké na výšku i na šířku. Horní, klenutá část byla zdobená složitě spletanými vzory. Dvakrát na masivní dřevo zaklepal.

„Vstupte!“ zaslechl z druhé strany hlas, který, jak okamžitě poznal, patřil biskupu Turnbullovi.

Luca stiskl mosaznou kliku a dveře se s naprostou lehkostí a tichostí otevřely.

Místnost uvnitř měla leštěnou podlahu z tvrdého dřeva a dubové obložení. Byla poměrně prostorná a uprostřed stál dlouhý mahagonový stůl.

Na jedné straně stál biskup Turnbull a na opačné pak sedělo sedm postarších mužů. Všichni pohlédli k Lucovi. Přímo proti nim stála osamocená židle vyhrazená pro něj.

Muž usazený v čele stolu, se třemi muži po levici a třemi po pravici, vypadal ze všech nejstarší a Luca odhadoval, že by mu mohlo být hodně přes osmdesát. Byl hubený a křehký, s povislou kůží na krku. Měl brýle a těch pár šedivých vlasů, které mu na skvrnitě pleši zbývaly, vířilo ve vzduchu jako chmýří.

Hned po jeho pravici seděl kněz, který vypadal o něco mladší, ale i tak už určitě překročil šedesátku. Měl široká ramena, hranatou čelist, šedé oči a husté bílé vlasy sčesané na pěšinku. Mluvil s východoevropským přízvukem a během schůzek se ujímal řeči nejčastěji.

Vedle něj seděli dva muži podobného věku i vzezření, téměř lysí, až na prstenec šedých vlasů na temeni a po